

Eks-CIA-agent avslører hvordan venezuelanske studenter fikk kupptrening

Cubaneren Raul Capote avslører her CIAs strategi på venezuelanske universiteter for å skape en form for destabiliserende opposisjonsbevegelse blant studentene. Han diskuterer også medias manipulering og bekrefter at en utvist USA-diplomat (høsten 2013) var CIA-agent.

Oversatt av Knut Lindtner

Raul Capote er cubaner, men ikke hvilken som helst. I ungdommen ble han vervet av CIA. De tilbød han store pengebeløp for å konspirere mot Cuba. Men noe uventet skjedde. Capote arbeidet i virkeligheten for Cubas sikkerhetstjeneste. Han fungerte dermed som dobbeltagent. Her er et intervju han ga i Havanna.

SP: Hvordan var prosessen som førte til at du ble vervet av CIA?

Det var en prosess over mange år hvor jeg ble forberedt og vervet. Jeg var leder for en cubansk studentorganisasjon som var utgangspunktet for en annen organisasjon, «Asociación Hermanos Saíz» (Saíz-brødrene stiftelse). Det var en gruppe for skapende unge malere, forfattere, artister, altså kunstnere. Jeg arbeidet i en by, Cienfuegos, som hadde virksomheter av stor interesse for fienden. Det var en by hvor storindustrien ble bygget ut på dette tidspunktet, f.eks. et senter for elektrisitetsforsyning, det eneste på Cuba akkurat da. Mange ungdommer jobbet her. Av samme grunn var det mange unge ingeniører her med utdannelse fra Sovjetunionen. Vi snakker om siste del av 80 – tallet under perestroikaperioden i Sovjet. Mange cubanere som kom fra Sovjet denne tiden var antatt å være påvirket av disse tankene. Også derfor var dette et interessant område for CIA. Og utfra det faktum at jeg var en ungdomsleder av en kulturorganisasjon hvor mange ingeniører deltok, førte til at jeg ble av interesse for nord-amerikanerne. De oppsøkte møtene våre, men opptrådte aldri som fiender eller offisielle representanter for CIA.

SP: Var det mange eller bare én?

Flere. De presenterte seg altså aldri som representanter fra CIA eller som folk som kom for å lage bråk.

De presenterte seg for oss som mennesker som ville hjelpe oss med vårt prosjekt og som hadde evnen til å finansiere det. Forslagene deres var interessante, okay, fordi et litteraturprosjekt krever muligheten til publisering. Det er et meget sammensatt marked og de kom opp med navn på forleggere. Det som skjedde var at i kontaktprosessen med oss ble det de ønsket helt åpenbart. Etter at de hadde tatt kontakt, frekventert møtene våre, begynt å love finansiering, da kom betingelsene for finansieringen.

SP: Hvilke betingelser hadde de?

De sa: Vi har evnen å stille markedet til deres disposisjon, få dere inn i bokmarkedet, eller skulptur – film, hva som helst. Men vi trenger sannheten, fordi det vi selger i markedet er bildet av Cuba. Det må være realistisk, ha med problemene om hva som skjer i samfunnet. De ønsket å sverte Cuba. Det de var ute etter var at vi kritiserte revolusjonen, basert på deres egen anti-cubanske propaganda.

SP: Hvor store budsjetter disponerte de?

De kom med ubegrensede pengemidler, dette skjønte vi etter hvert som vi fant ut hvor pengene kom fra. F.eks. var USAID en stor bidragsyter, egentlig de som kontrollerte budsjettet. De kanaliserte pengene gjennom NGO (ikke-statlige organisasjoner), mange av dem konstruert bare for bruk på Cuba. Det var NGOer som egentlig ikke

eksisterte men bare konstruert for dette formålet, altså for denne typen oppgaver på Cuba. Vi snakker her om tusener av dollar. Et eksempel. En gang tilbød de meg ti tusen dollar bare for å ta med anti-cubanske elementer i en roman jeg skrev.

SP: Hvilket år snakker vi om?

Rundt 1988/89.

SP: Hvor mange kunne være kontaktet eller blitt knyttet opp mot disse folkene?

I virkeligheten varte deres suksess ikke lenge på Cuba. Det henger sammen med at det på Cuba eksisterte en kultur for total konfrontasjon i møtet med denne typen ting. Folk skjønnte at det lå noe bak historien om at de ønsket «å hjelpe» oss. På et bestemt tidspunkt rundt 1992 avholdt vi et møte med alle våre medlemmer hvor vi besluttet å utestenge dem. De fikk ikke delta mer på møtene våre. Da vi gjorde dette, stengte dem ute fra vår organisasjons hovedkvarter, begynte de å kontakte oss enkeltvis. De oppsøkte meg, spesielt, men også andre yngre kamerater.

SP: Hvilke profilering var de ute etter?

De ønsket fremfor alt den gangen å presentere Cuba som et land i kaos, at sosialismen på Cuba ikke var i stand til å dekke befolkningens behov, at Cuba var et sosialistisk land med stor fattigdom og ikke minst en modell som ingen likte. Dette var hovedmålet de forfulgte den gangen.

Vi var innledningsvis med på dette inntil 1994. Da dro jeg til Havanna og her i hovedstaden begynte jeg å arbeide for fagforeningen til kulturarbeiderne. De representerte kulturarbeiderne i hovedstaden. Da ble jeg mer interessant for dem fordi jeg steg fra å være en ungdomsleder for 4.000, til leder av en fagforening med 40.000 medlemmer bare i Havanna. I denne perioden dukket det opp en kvinnelig professor fra et nytt universitet som skulle gi min litterære produksjon en pangstart, bli min representant og sørge for at det skjedde noe.

SP: Vet du hva hun het?

Nei, fordi de brukte pseudonymer, aldri virkelige navn. Og dette med å fremme meg som forfatter, var de virkelig interessert i, fordi de ville gjøre meg til en internasjonalt kjent person. Promotering og derigjennom kompromittere meg indirekte. Og i 2004 dukket det opp i Havanna en person som er velkjent i Venezuela, Kelly Keiderling. Kelly kom til Havanna som sjef for kontoret for presse og kultur. De arrangerte et cocktail – party og der traff jeg 12 nord – amerikanske (fra USA) og europeiske funksjonærer. Dette var erfarne folk som hadde drevet tidligere i Sovjetunionen. Andre hadde trent folk i tidligere Jugoslavia, vært med på regnbuerevolusjonen. De var interessert i å treffe meg. Kelly ble veldig nær. Hun begynte å forberede meg, instruere meg. Etter hvert fikk jeg en meget grundig trening om hvordan organisere alternative, uavhengige grupper, hvordan organisere og trene ungdomsledere osv.

Da jeg begynte å arbeide satt hun meg direkte i kontakt med representanter fra CIA. Jeg var klar for oppdrag. Renee Greenwald var den som representerte CIA. Det var han som hadde direkte kontakt med meg. I tillegg satt de meg i kontakt med Mark Waterhein, som var leder av Prosjekt Cuba. (Pan –American Foundation for Development). Denne mannen hadde direkte tilknytning til Cuba gjennom finansiering av anti - revolusjonære prosjekter. Også i Venezuela. Disse prosjektene var nært forbundet og i perioder var det

vanskelig å skille hvem som arbeidet med hva. I denne sammenhengen oppstod tanken om å skape prosjektet Genesis.

Genesis er kanskje oppskriften på mange ting som foregår i verden i dag fordi det startet som et prosjekt som var rettet mot universitetsungdom på Cuba. De gjorde noe lignende i Venezuela. Hvorfor? Ideen var å omdanne universitetene, som alltid hadde vært revolusjonære, som alltid hadde produsert revolusjonære i disse landene, til fabrikker for reaksjonære. Hvordan? Ved å skape ledere.

SP: Kjenner du navnet på venezuelanerne?

Nei. Vi snakker om hundrevis. Jeg overvåket en gruppe og fulgte en annen. De arbeider langsiktig og etter den samme planen som ble brukt overfor Cuba. De startet i Venezuela før Chavez' regjering kom til makten. Det langsiktige arbeidet dreier seg altså om å gjøre universitetene om til reaksjonære festninger for derigjennom skape en ny høyrebevegelse.

SP: Arbeidet CIA bare i Caracas?

Nei, i hele Venezuela.

SP: Hva gjorde professorer interessante for dem?

Professorer er meget enkle. Finn de professorene som er misfornøyd med institusjonen de arbeider i, altså frustrerte mennesker, fordi de anser at de ikke får det eller den anerkjennelsen de fortjener. Var de opp i årene var det enda bedre. Du sender dem invitasjon til å delta på en stor internasjonal vitenskapelig kongress innen deres fagfelt. Da er de evig takknemlig overfor deg fordi det var du som oppdaget deres

talent som ikke ble anerkjent på universitetet. Etter deltagelsen på kongresser utstyres de med CVer som beskriver hvilke kurser de har deltatt på og som øker egoet og deres faglige status på universitet, fordi de ansees som ledende fagpersoner innen visse fagfelt, selv om kursene har vært bagatellmessige.

SP: Var dette effektivt?

På Cuba oppnådde de ikke mye. Først av alt fordi jeg ledet prosjektet og jeg var ikke CIA-agent. Hele prosjektet gikk gjennom meg. Vi reduserte tempoet i prosjektet så mye som mulig fordi vi visste hensikten med det. Men tenk på målsettingen som var langsiktig. De ventet bare på den rette historiske situasjonen hvor kontrarevolusjonen kunne iverksettes. De tenkte i fem og ti-års perioder. De ventet på det øyeblikket på Cuba når våre historiske ledere Fidel og Raul Castro var borte. Da skulle de slå til, med full støtte fra den internasjonale pressen, NGO - ene, USAID og alle de som arbeidet for CIA og for deres penger. Vi skulle stifte en organisasjon som skulle fremstå som et alternativ til revolusjonen. Det var poenget med «Genesis Foundation For Freedom.»

SP: Hva er «Foundation»?

«The Genesis Foundation For Freedom» skulle i utgangspunktet starte revolusjonær debatt, men den egentlige hensikten var å skape forvirring. Revolusjonære i teorien, men når det kom til praksis var de reaksjonære. De forestilte seg at når Fidel døde ville det oppstå intern uenighet og da var tiden inne for dem til handling. Da skulle revolusjonen falle.

SP: Vi snakker her om 2006? Hva var planen?

CIA sjefen og jeg møttes her i Havanna etter at de tok direkte kontakt. Også diplomatfunksjonærer deltok. En av dem sa til meg at de skulle organisere en provokasjon. Vi vil få en fyr til å gå ut sentralt i Havanna med krav om demokrati og i tillegg sørge for at det ble utført diverse andre provokasjoner på forskjellige steder på en slik måte at de cubanske sikkerhetsstyrkene blir tvunget til å reagere. Seinere setter vi i verk en stor kampanje i pressen. Det mest interessante for meg var dette spørsmålet: Hvordan kan en ambassadefunksjonær ha makt til å sette i gang en mediekampanje, og vite at mediene vil bøye seg servilt for dette?

Jeg sa derfor rett ut at planen var galskap. Denne mannen du nevner for meg som du kaller Darcy Ferrer, en ung doktor som de hadde som agent, skal være leder for en oppstand? Ingen kommer til å følge han midt i Havanna sentrum. Dagen de hadde plukket ut var Fidels fødselsdag! Hør her, sa jeg, hvis den mannen på den dagen går ut med proklamasjoner eller starter en eller annen form for oppstand midt i Havana, kommer folk flest bli forbanna. Det er til og med mulig at han blir drept. Hvorfor og hvordan kan dere plassere han i en slik situasjon? Men de sa rett ut at det beste som kunne skje var at han ble drept. Det ville være perfekt. Og de forklarte hva som da ville skje. Alt han trengte å gjøre var å provosere. De ville sørge for at det ble en konflikt i gatene. Hvis det skjedde ville pressen gjøre resten. De ville starte en stor mediekampanje om fullt kaos på Cuba, at landet var uten styring, at Raul var ute av stand til å holde kontroll, at sivilbefolkningen ble drept, at studentene ble slått ned i gatene, at politiet begikk forbrytelser osv. Ligner dette på Venezuela. Det er ikke tilfeldig, det er slik det gjøres.

SP: Og etter dette?

Straks alle forutsetningene var på plass, når mediene hadde konstruert et «bilde», når hele verden ble antatt å tenke på Cuba som et katastrofeområde, at de drepte mennesker, alle motstandere. Da var min organisasjon klar for sin oppgave.

SP: Og det var?

Å samle den internasjonale pressen med utgangspunkt i min posisjon som universitetsprofessor og forfatter og som leder for denne organisasjonen, og gå ut offentlig og be USAs regjering om å intervensere på Cuba for å garantere livene til sivile og bringe fred og rolige forhold for Cubas befolkning. Å snakke til USAs regjering på vegne av Cubas folk. Helt utrolig!

Planen falt sammen. Det kom ingenting ut av det, men som dere kan se i ettertid, slik det gikk i Libya, var det regissert på den samme måten. Mer enn 80% av informasjonen som ble gitt var fabrikkert. De gjør det samme i Syria og i Ukraina. Jeg kjenner en rekke ukrainere fra denne organisasjonen. Jeg har snakket med dem om det som skjer. Mange ønsker nærmere kontakt med Vest-Europa og demonstrerer fredelig, men det er andre (på den ytre høyresiden) som tar seg av provokasjonene, brenner og ødelegger. I praksis er dette en repetisjon at det samme opplegget for Cuba hvor media spiller en helt sentral rolle.

SP: Er det en direkte forbindelse mellom CIA og ambassadene i de ulike landene?

Helt direkte. I hver eneste ambassade i Latin – Amerika har CIA agenter under dekke av å være diplomatiske funksjonærer.

SP: Er det noen land med mange CIA-agenter, utfra det du vet?

På et bestemt tidspunkt var det en stor konsentrasjon i Ecuador og i Venezuela naturligvis. Det var en stor bokmesse der i 2012 hvor jeg

også var, og der traff jeg alle jeg kjente fra Cuba. Alle CIA agentene, inkludert Kelly Keiderling, var i Caracas akkurat da. Jeg var på et TV-show på Venezuelas TV hvor jeg snakket akkurat om dette temaet ganske forsiktig fordi det dreier seg om relasjonene mellom to land. Det gjelder ikke i Cuba fordi landet ikke har forhold til USA, vi er fiender. Men vi snakket om diplomater og relasjoner og det var litt ubehagelig å gjøre dette uten konkrete bevis. Vel, jeg gjorde dette intervjuet og det fulgte en fordømmelse i etterkant. Kelly Keiderling er ekspert på denne typen krigføring, uten tvil. Når en følger hennes reiserute i ulike land følger denne typen konflikter i etterkant.

Når en analyserer Venezuela og det som nå skjer der (*2013/14, oversettelsens tilføyelse*) tenker jeg at det mest karakteristiske har vært den voldsomt aggressive manipulasjonen av informasjon. Kolossalt aggressiv. Den er tatt til et punkt hvor en må si at det blir en tabbe fordi bilder som brukes ikke er fra Venezuela. Jeg så et mye brukt bilde hvor en soldat opptre med en journalist med et kamera. De er koreanere, det er et foto fra Korea, de er asiater. De ser ikke ut som Venezuelanere i det hele tatt. Det samme med uniformene. Dette bildet har aggressivt blitt brukt overfor verdensopinionen for å gi et inntrykk av hva som foregår i Venezuela.

SP: De kontrollerer media. Har du noen erfaring med trening av journalister til dette?

Nei, men CNN har alltid vært nært knyttet opp til slike begivenheter. Særlig CNN på spansk har i denne saken vært et uvurderlig redskap for disse folkene. Men for å forstå det som skjer, at de er i stand til å igangsette en kampanje, må du skjønne at TV-stasjoner ikke er fristilte, uavhengige. Det er konglomerater, også kommunikasjonskonglomerater – og hvem er det som styrer disse? Hvem er den øverste sjefen for kabel TV, filmkanalene, vanlig fjernsyn osv.? Her er Westinghouse, General Electric, de samme som produserer krigsfly, de samme som produserer til USAs krigsindustri; dette er de samme folkene som eier fjernsynsnett, filmstudioer, aviser,

tidsskrifter, forlag osv. De samme folkene som lager bombefly lager godsakene du koser deg med om kvelden, underholdningen du får på TV og som styrer aviser over hele verden. Hvem står de til ansvar for?

SP: Når du ser det som skjer her i Venezuela og sammenligner med egne erfaringer fra Cuba, hvilke konklusjoner trekker du da?

Det er en ny strategi de har utviklet basert på erfaringer fra hele verden, men jeg er helt overbevist om at de bare kan oppnå resultater når menneskene ikke støtter revolusjonen. De klarte det med Milosevic fordi han hadde mistet oppslutning som følge av andre begivenheter i Jugoslavia. Det samme skjedde i Ukraina fordi Janukovic var en mann med liten folkelig støtte. Denne strategien virker i land med liten folkelig støtte. Overalt hvor støtten fra befolkningen er stor, hvor folk er villig til å forsvare regjeringen, vil denne planen mislyktes.

SP: Og hva gjør de når planen ikke fungerer?

Det fortsetter, de perfektionerer det. Vi er fienden, Venezuela, Cuba og alt av andre alternative bevegelser i Latin-Amerika. Vi er verdens dissidenter, vi lever i en verden dominert av kapitalismen. Den nye måten kapitalismen dominerer på, kan ikke lenger kalles imperialismen – det er noe nytt som går utover det marxister skrev om i tidligere tider. Det er en ny makt som nesten er global som er dannet av store transnasjonale selskaper. Vi er fienden fordi vi presenterer et alternativt prosjekt. Den løsningen de presenterer for oss er ikke det. Vi vet hvordan vi kan gjøre det og Cuba, Venezuela og de andre landene i ALBA har demonstrert at det er mulig. Den cubanske revolusjonen har eksistert i 55 år og som følge av politisk vilje har den oppnådd resultater som selv ikke USAs regjering med alle verdens penger har vært i stand til. Så vi er et «dårlig» eksempel.

Jeg har spurt mine studenter: Kan dere tenke dere at verdens utstøtte faktisk vet hva vi gjør, hva vi makter med sparsomme ressurser men med vilje til revolusjon og en ny fordeling av verdens verdier? Hva ville skje med kapitalismen hvis de visste det? Hvor mye lenger ville systemet vare, systemet som bruker milliarder på milliarder dollar hver dag til å skjønne seg selv og lure menneskene?

SP: Hvordan kan vi møte CIA, hvordan kan vi forutse CIA's spill? Hvilke anbefalinger vil du gi?

Jeg tenker på noe Chavez sa og som Fidel alltid har understreket for å slå imperiet: Enhet. Det er ikke et slagord, det er en realitet. Det er den eneste måten å nedkjempe slike prosjekter. En kan bare slå dem gjennom enhet i folket.

SP: Hvordan bruke ressursene, hvordan forsvare oss mot denne typen fremstøt?

Armeen til bekjempelse av dette er befolkningen, folket. Dette har erfaringene fra Cuba vist tydelig. Hva skjer ellers i verden når befolkningen ikke står imot og forsvare revolusjonen? På Cuba har vi lyktes i å bekjempe fienden en million ganger fordi vi har befolkningen med oss.

SP: Bruker CIA databasene i sosiale nettverk og lignende i sine planer?

De er mesterne, dette kan de bedre enn noen. Vi har nå avsløringene fra Snowden og lekkasjene fra Wikileaks slik at denne siden av

virkeligheten ikke er hemmelig lenger. Vi vet nå at serverne og internett er i deres hender. Alle nettverk og tjenester kontrolleres av dem. De har tilgang til all informasjon. De nøler ikke med å lagre og bruke den. Facebook er særlig spesiell slik. Folk lagrer alt mulig der, hvem som er deres venner, interesser, smak, filmer de har sett osv. Dermed er det en kilde til førstehånds informasjon.

SP: Har du vært i kontakt med Kelly Keiderling etter det som nylig skjedde i Venezuela (*student – opptøyene vinteren 2014, oversetters merknad*)?

Nei, jeg har ikke det. Jeg vet ikke hva hennes hensikt var (hun ble utvist fra Venezuela fordi hun møtte og finansierte terrorister.)

SP: Med hennes erfaring, hvor langt tror du hun klarte å komme i Venezuela og på universitetene?

Jeg er sikker på at hun kom ganske langt. Hun er en meget intelligent agent, meget godt forberedt, dyktig og meget overbevist om det hun driver med. Hun er overbevist om rettferdigheten i det hun gjør. Hun er en betingelsesløs representant for kapitalismen fordi hun kommer fra kapitalismens elite. Det er ingen motsetning mellom hvem hun er og hva hun gjør. Og basert på min erfaring med henne, hennes kapasitet, er jeg sikker på at hun kom veldig langt i den langsiktige jobben for reversere prosessen på universitetene i Venezuela.

SP: Hvilke mennesker som kan være aktivister i det ene øyeblikket kan bli CIA vervet av CIA?

De finner dem. Enhver ungdomsleder vil de forsøke å verve. Vi må trene lederne våre. Vi kan ikke overlate dem til spontaniteten, da overlater vi dem til fienden. Ethvert prosjekt vi ikke følger opp, følger med på, vil fienden overta. Med sine enorme ressurser truer de fremtiden vår, og ikke minst ungdommen er nøkkelen her.

Den gode tingen er at fremtiden er for ungdommen i Latin-Amerika. Hvis du ikke klarer å få ungdommen til å forstå at den ville kapitalismen ikke er fremtiden og løsningen på deres problemer, da blir det ingen revolusjon i Latin-Amerika. Så enkelt er det.